

LENIG EN SNEL GAAT VERHUIZEN

*Waar in het blanke duinenland,
Voetbal hoogtij viert*

Zoo zong Lens tot aan het begin van de dertiger jaren, zich verheugend in het bezit van een terrein, dat immer de wetten der gastvrijheid nakwam en dat met zijn natuurlijk gunstige ligging, steeds een groot aantal bezoekers wist te trekken. Ja, het was er gezellig aan den voet der duinenrij; velen zullen zich dat nog herinneren. Toen beleefde Lens ook zijn gloriejaren! Steeds groeide de vereeniging, steeds steeg zij in aanzien en een ieder sprak van haar, als van een club, die nog wat belofde in de toekomst. Lens maakte toen geschiedenis. Kampioenschap op kampioenschap volgde: gevreesd was zij als tegenstander en bemind als medelid in de voetbalmaatschappij. Het is een kort verhaal, dat te vertellen is, maar interessant. Op het toppunt van haar bloei, toen opnieuw voorbereidingen werden getroffen tot verderen uitbouw van de vereeniging - stilstand immers betekend achteruitgang - viel het oog van de gemeente op het riantje stukje grond aan de duinenrij. Een bevel tot naasting volgde en dit betekende het einde van het eerste bedrijf van het Lens-bestaan, dat 14 jaren geduurd had.

Enkele maanden later ging het doek weer op. Lens speelde weer haar spel, met dezelfde spelers, met dezelfde leiding, maar op een ander tooneel. Ongunstiger en met minder accomodatie. De basis was gelegd tot achteruitgang van het gezelschap. De bezoekers, die 14 jaar lang verwend waren in alle opzichten, bezochten hoe langer hoe minder de nieuwe gelegenheid, omdat zij teleurgesteld waren in hun verwachtingen. Vele trouwe bezoekers begonnen hun aandacht te schenken aan andere opkomende gezelschappen en zelfs spelers verlieten den troep, omdat zij elders meer applaus en succes verwachtten.

Het tweede bedrijf zou vijf jaar duren. Het gezelschap verviel en in het oog van het flauw belangstellend publiek was het ten doode opgeschreven, of bestemd om in andere te worden opgelost. Kon de leiding verandering brengen in den bestaanden toestand? Wat kon zij doen, slachtoffer als zij was van de omstandigheden! Een ding: volhouden!

Volhouden in de hoop de glorie, die tot

heden onafscheidelijk aan haar naam verbonden was geweest, weder te hernemen. Volhouden, om eens weer trede voor trede de ladder te beklimmen, welke zij zoo snel was afgedaald. Lens, het vervallen tooneelgezelschap, verbitterd door de slagen, welke haar getroffen hadden, snakte naar de kans om zich te uiten, om naar buiten te treden, om de latente energie van al die 5 jaren om te zetten in kinetische.

Maar een nieuwe slag trof Lens in Juli '37: de degradatie naar een lager niveau. En juist op het moment, dat het publiek meende, dat Lens haar spel gespeeld had en dat geen redding meer mogelijk was, verscheen als een Deus ex machina op het tooneel de man, die de uiterst precaire situatie meesterlijk oploste en die het publiek deed herademen. „Lens keert terug naar het punt van uitgang" dat waren de slotwoorden van het 2de bedrijf, van het drama, dat 5 jaren geduurd had. Toen viel het doek.

Het derde bedrijf van het Lens-bestaan, zal een blijspel zijn. Het zal een aanvang nemen op een nieuw tooneel, met nieuwe, maar toch ook weer oude coulissen. Lens komt weer terug aan den voet der duinerij; op 3 Oct. a.s. kan eindelijk weer gezongen worden:

*Waar in het blanke duinenland,
Voetbal hoogtij viert*